

VIII.

Betænkning

over

Forflag til Lov om Forsvar ved Krigsretterne.

(Udgiven af Folketingets Udvalg den 20de December 1893.)

De Forsøg, der have været gjorte paa at indfri Grundlovens Reformprogram med Hensyn til Retsplejens Ordning, have som bekendt endnu ikke ført til noget endeligt Resultat. Den militære Retspleje, der er indbefattet i det paagældende Grundlovs-løfte, var i 1850 Genstand for et Lov-forslag, der dog ikke kom ud over en fore-løbig Behandling. Forslagets Forfatter, daværende Justitsminister N. W. Scheel, har en Gang senere — efter Hærloven af 1867 — omarbejdet sit Forslag, men det blev ikke forelagt for Rigsdagen. En væsentlig Grund til denne Stillestaaen maa søges i den ganske vist naturlige Forudsætning, at Re-formen af den borgerlige Retsordning maa gaa forud, for at det derved antagne Sy-stem helt eller delvis kan overføres paa det militære Omraade. Da den borgerlige Retsordning nu er Genstand for Forberedelse i den derom nedsatte Kommission, maa Udvalgets Flertal forudsætte, at Sagen snart kan ventes at foreligge, og det maa da an-tages, at Forslag om Reform af den mili-tære Retspleje snart vil følge efter. Under disse Omstændigheder finder man det rigtigt, at

nærværende Lovforslag indskrænker sig til saadanne Tilføjelser til den bestaaende Ord-ning, som kunne forenes med denne uden at nødvendiggøre saadanne Ændringer, der fore-gribe Spørgsmaalet om Procesordningens System:

Flertallet kan ligeledes billige, at Lov-forslaget tager Sigte paa det Punkt af den militære Retspleje, der vistnok maa siges fortrinnsvis at støde an imod den almindelige Retsfølelse, nemlig dette, at de for militær Ret tiltalte dømmes uden noget særligt For-svar. At Anklager (Forhørsleder), Forsvarer og Vejleder for Dommerne ere forenede i en og samme Person (Auditøren), er en Urimelighed, der kun kan forklares ved en 200-aarig Praksis og ikke forsvares ved en nok saa stor Samvittighedsfuldhed hos den paagældende Embedsmand.

Idet Udvalget saaledes har kunnet slutte sig til Hovedsagen i Forslaget, er det ligeledes blevet enigt om en Del Ændringer i Enkeltheder, der dels ere Tydeliggørelser, dels Forbedringer. De Ændringer, hvorom der er opnaaet Enighed, trænge næppe til nogen nærmere Forklaring.